

V Ničneveri prepukla záhadná choroba!

Prázdnomor

HONBA NA
MORRIGAN
CROWOVÚ

IKAR

JESSICA TOWNSENDOVÁ

Prázdnoměr

Honba na Morigan Croworú

Preložil Martin Štulrajter

IKAR

Jessica Townsend
HOLLOWPOX - THE HUNT FOR MORRIGAN CROW

Copyright © 2020 by Ship & Bird Pty Limited Jessica Townsend
Translation © 2021 by Martin Štulrajter
Illustrations copyright © Hannah Peck and Beatriz Castro, 2020
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8189-9

*Túto knihu s láskou venujem Jo Lauranceovej
a jej priateľke pani Millerovej,
pôvodnej kabaretnej čarokačke.*

PRVÁ KAPITOLA

Oddiel číslo 919

Zima druhého roku

Na lesklých čiernych dverách v dobre osvetlenom šatníku svetielkoval drobný zlatý krúžok a uprostred neho žiarilo malé V.

Každým jemným pulzom akoby hovorilo: *Pod' ďalej. Ponáhľaj sa!*

Morrigan Crowová si zapla gombíky na naškrobených rukávoch bielej košele, natiahla si čierny zvrchník a na chlopňu si starostlivo pripla zlaté V. Končekom prsta pritlačila trblietavý krúžok a - ako keby zvrtila kľúčom v zámke - otvorili sa dvere na prázdne železničné nástupište.

Tieto tiché, pokojné okamihy sa stali Morriganinou najobľúbenejšou časťou dňa. Ráno väčšinou prichádzala na Stanicu 919 prvá. Rada na okamih zatvorila oči a počúvala vzdialený rachot vlakov v tuneloch čarometra. Akoby sa mechanické draky budili zo spánku. Pripravené prevážať po zložitej tapisérii koľajníc milióny ľudí po celom Ničneveri.

Morrigan sa usmiala a zhlboka sa nadýchla.

Prázdnomor

Posledný deň jesenného semestra.

Dokázala to.

Postupne sa schádzali ostatní ôsmi členovia oddielu, pozdĺž nástupišta sa otvárali dvere a rušili mier a pokoj – od vyzdobených červených dverí Mahira Ibrahima na jednom konci až po nelakované malé drevené dvere s lomeným oblúkom Anah Kahlovej na opačnom konci – a malé nástupište zaplnil džavot.

Hawthorne Swift, najlepší Morriganin priateľ, dorazil vo svojom typickom rannom rozpoležení – vychýlený z rovnováhy plným náručím drakoleteckého výstroja, gombíky na sivej košeli nemal poriadne pozapínané, strapaté hnedé kučery mu divoko trčali na všetky strany a v modrých očiach sa mu mihali šibalské iskričky – buď práve niečo vyviedol, alebo vymyslel (Morrigan radšej nechcela vedieť, ktorá možnosť je správna). Archan Tate – ako vždy bezchybne oblečený a zdvorilý – bez slova vzal Hawthornovi polovicu výstroja a nenápadne pokýval hlavou pri pohľade na jeho zle pozapínanú košelu.

Cadence Blackburnová prišla dnes posledná. Len tak-tak to stihla – hrubé čierne vrkoče ju šlahali po chrbte, prudko rozhadzovala dlhými hnedými končatinami –, vo chvíli, keď im do zorného poľa vošiel osamotený, trochu obitý vozeň, vyfukujúci biele obláčiky pary. Na boku mal namaľované známe V a číslo 919 a z dverí napoly visela sprievodkyňa slečna Veselá.

Toto bol ich domovský vlak, dopravný prostriedok a druhý domov určený výhradne im, deväťstodevätnásty oddiel Spolku výnimočných. Vnútri boli sedacie vaky, stará hrčkovitá pohovka, kopy vankúšov, piecka na drevo, v ktorej v zime vždy horelo, a keramická misa na sušienky v tvare polárneho medveďa, iba zriedkakedy prázdna. Domovský vlak

bol jedným z Morriganiných najobľúbenejších a najútulnejších miest na svete.

„Ráááanko!“ zvolala sprievodkyňa s úsmevom od ucha po ucho a mávala na nich plnou rukou papierov. „Šťastný posledný deň semestra, študenti!“

Slečna Veselá mala ako oficiálna „sprievodkyňa“ Oddielu číslo 919 zaujímavú rolu – bola sčasti prepravkyňa, sčasti poradkyňa. Jej úlohou bolo postarať sa, aby ich cesta prvými piatimi rokmi členstva v najelitnejšej a najnáročnejšej ničneverskej organizácii prebehla hladko. Spolok výnimočných tvorili výnimoční ľudia s výnimočnými talentmi, no väčšina z nich sa priveľmi pohrúžila do vlastných výnimočných záležitostí a nevenovala pozornosť najmladším členom spolku. Bez sprievodkyne by sa Oddiel číslo 919 stratil v divočine.

Slečna Veselá bola jediná osoba, ktorú Morrigan poznala, žijúca plne v súlade so svojím priezviskom: Stelesňovala číry slnečný svit, čerstvo vypratú bielizeň, spev vtákov za súmraku, dokonale opečenú hrianku. Mala bezchybný postoj, šaty dúhových farieb, tmavohnedú pokožku a obrovský úsmev, a keď jej spoza okrajov mračna čiernych kučeravých vlasov pripomínajúcich svätožiariu zasvietilo svetlo, Morrigan sa neubránila myšlienke na anjela... hoci by, samozrejme, nič také lacné nikdy nevyriekla nahlas.

Ako ich poverená dospelá osoba mala pravdepodobne trochu viac dodržiavať dekórum. Oddiel ju však mal rád presne takú, aká bola.

„Posledný! Deň! Posledný! Deň! Posledný! Deň!“ pokrikovala a oslavne vykopávala nohami z vlaku ešte skôr, než zastal.

Anah ju nespokojne okríkla: „Slečna Veselá, to VÔBEC nie je bezpečné!“

Prázdnomor

Slečna Veselá zvrátila tvár do komickej vystrašenej grimasy a rozhodila rukami, akoby mala už-už vypadnúť – vzápätí naozaj vypadla na nástupište a vlak odrazu zastal.

„Nič mi nie je!“ zvolala, vyskočila na nohy a uklonila sa.

Všetci so smiechom zatlieskali, iba Anah sa k nim obrátila, ružová v tvári, a každého postupne prepichla zlostným pohľadom. Dramaticky pritom pohojďovala plavými kučerami. „Ó, áno, veľmi *zábavné*. Od koho však budú všetci očakávať, že zastaví krvácanie, keď padne na koľajnice a zlomí si píšťalu na polovicu? Stavím sa, že nikto z vás netuší, ako zafixovať nohu do dlahy.“

„Anah, práve preto máme teba,“ usmial sa na ňu Archan, až mu na líkach nabehli jamky. Sklonil sa a voľnou rukou pomáhal slečne Veselej pozbierať rozsypané papiere.

„Áno, *doktorka Kahlová*,“ pridala sa statná Thaddea Macleodová, štuchla Anah do boku a takmer ju zvalila. (Na Thaddeine pomery to bolo jemné štuchnutie, no zavše zabúdala na svoju značnú silu.)

Anah vystrúhala kyslú tvár a vystrela sa, no Thaddeino oslovenie „*doktorka*“ ju zjavne trochu obmäkčilo.

„Slečna, čo je...“ Archan civel na jeden z papierov a zmätene sa mračil. „To je nový rozvrh?“

„Ďakujem, Arch. Pomôžeš mi ich, prosím ťa, rozdať?“ odvetila sprievodkyňa a mávala Oddielu číslo 919, aby nastúpil do vlaku. „Podte všetci, nastupujte, inak budeme meškať. Francis, daj, prosím, variť vodu. Lam, daj kolovať misu so sušienkami.“

Slečna Veselá podala Hawthornovi jeho rozvrh a on vrhol na ňu zmätený pohľad. Bol posledný deň semestra a nový rozvrh dostávali zvyčajne iba raz za týždeň. „Slečna, rozvrhy ste nám rozдали už v pondelok. Vari ste zabudli?“

Zvalil sa na sedací vak, Morrigan si sadla na pohovku

medzi Cadence a Lambeth, a skúmala svoj rozvrh. Javil sa jej rovnaký ako ten, čo dostala začiatkom týždňa: v utorok seminár z nemŕtvych dialektov, v stredu seminár z pozorovania pohybov planét, po ktorom nasledovala hodina v špiónážnom krídle na mínus piatom poschodí, nazvaná *práca s informátormi a ich rozvoj* (to bola zatiaľ Morriganina hodina týždňa - ukázalo sa, že je celkom dobrá v špiónážnych záležitostiach).

„Nezabudla som,“ odvetila slečna Veselá. „Hawthorne, napriek pokročilému veku dvadsaťjeden rokov mi môj vechý mozog stále umožňuje načrtnúť do jeho nesmiernej pamäťovej banky, aj keď ide o takú vzdialenú minulosť ako celé štyri dni.“ S úsmevom nadvihla obočie. „Toto je nový rozvrh. Prosím, všimnite si, kde ho máte dnes aktualizovaný.“

Morrigan preskočila na stúpec s piatkom, a keď zbadala zmenu, spýtala sa: „Čo je Z & O?“

„Aj ja to mám,“ ozval sa Hawthorne. „Z & O na mínus dvojke. Posledná hodina dňa.“

Mahir zdvihol ruku. „Aj ja!“

Zavládol všeobecný šum, študenti si porovnávali rozvrhy a zistili, že všetci majú rovnakú hodinu. Rozvrhy mali väčšinou individuálne prispôsobené - navrhovala ich slečna Veselá, aby im pomohla rozvíjať ich jedinečné talenty a popracovať na slabých stránkach - a prešlo už niekoľko mesiacov, odkedy mali nejaké hodiny spoločne ako skupina.

„Slečna, čo znamená Z & O?“ spýtal sa Francis Fitzwilliam trochu znepokojene. Hnedé oči mal veľké ako taniere. „Vie o tom teta Hester? Všetky zmeny v mojom rozvrhu musí schváliť ona.“

Morrigan sa významne dívala na Hawthorna, ktorý na ňu vystrúhal grimasu. Francisova rodina bola v Spolku výnimočných z obidvoch strán už niekoľko generácií - slávni Fitzwil-

Prázdnomor

liamovci aj obdivovaní Akinfenwovci. Jeho patrónka – členka spolku, ktorá ho nominovala na prijatie, a teda mala podiel na jeho vzdelaní – bola jeho teta z otcovej strany Hester Fitzwilliamová. Bola veľmi prísna a podľa Morrigan tak trochu krava.

„A takisto povedala, že nesmiem robiť nič, čo by vystavilo riziku môj čuchový nástroj,“ pokračoval Francis.

„Aký nástroj?“ nechápala Thaddea.

„Nos,“ vysvetlil Francis. „Čo je? Nesmej sa – šéfkuchárov čuch je jeho najväčšie aktívum.“ Nervózne si stisol koniec svojho svetlohnedého čuchového nástroja posiateho jemnými pehami.

„Francis, o svoj ňufák sa neboj,“ odvetila slečna Veselá so záhadným polúsmevom. „Nemôžem ti to však povedať.“

Netrepezlivo sa na ňu obrátilo deväť tvárí, okamžite v nich vzbudila záujem.

Hawthorne sa vystrel v sede. „Je to... Zlaňovanie a, ehm... oné... alebo niečo také?“

„Nie. Ale slušný pokus.“

„Zamaskovanie a okabátenie!“ vyhrkla Thaddea. Dlhé ryšavé vlasy si vykrútila do drdola a vyhrnula si rukávy na sivej košeli, akoby sa nevedela dočkať začiatku. „Naučíme sa uhýbacie techniky pri boji, však? Konečne.“

„Zábava a ochotníci?“ tipoval Mahir.

„Ach! Zajačiky a ovečky!“ zatlieskala Anah a nadhadzovala sa na vankúši. „Budeme sa hrať so zajačikmi a s ovečkami?“

Slečna Veselá sa zasmiala. „Milá predstava, Anah, ale nebude to celkom tak.“ Gestom ich tíšila. „A teraz už prestaňte hádať, prosím. Mám zamknuté ústa. Som trezor.“

Anah sklamane spustila plecia a podala Mahirovi misku so sušienkami.

„Lef'selah,“ povedal, čo po jahalsky znamenalo ďakujem. Bol to jeden z tridsiatich ôsmich jazykov, ktorými hovoril

plynule ako rodnou rečou. V poslednom čase učil ostatných členov oddielu to, čo považoval za „dôležité kúsiky“ svojich obľúbených jazykov - zväčša otázky na cestu, prosby a poďakovania, urážky a nadávky. (Neslušné slová väčšmi než čokoľvek iné, uvedomila si Morrigan, hoci za to zrejme mohol Hawthorne so svojím ustavičným dožadovaním.)

„*Hiš fa rahlim,*“ odpovedala Anah mrzuto a zahryzla do sušienky.

Mahir na ňu pozrel so zmesou šoku a pobavenia, Morrigan prekvapene otvorila ústa.

„Čo je?“ začudovala sa Anah s plnými ústami sušienky plnenej krémom.

„To neznamená ‚nemáš za čo‘, ak je to to, čo si chcela povedať,“ odvetil Mahir, neúspešne potláčal smiech.

„Och, vieš predsa, že jazyky mi veľmi nejdú,“ paprčila sa Anah. „Čo som povedala?“

Mahir, Hawthorne a Thaddea škodoradostne jednohlasne vykriekli vulgárny preklad.

Anah očervenela ako paprika, slečna Veselá sa zatvárila pohoršene a zvyšok oddielu sa neprestal chichúňať, kým neprišli k Spolku výnimočných.

Keď po príchode na stanicu Dom famózných opúšťali útulne vyhriaty Domovský vlak, akoby ich z neho čosi bolestne vytrhlo. Všetci zamávali slečne Veselej na rozlúčku, prikrčili sa proti vetru a náhlivo vykročili k neistému úkrytu v Lamentujúcom lese.

Na Spolok výnimočných - zaberajúci štyridsaťhektárový areál v srdci Ničneveru - sa zima zniesla skôr než na mesto za jeho múrmi. Už niekoľko týždňov tam vládli treskúce mrazy, v ktorých mrzli aj sopele pod tečúcimi nosmi. Záhadný úkaz

Prázdnomor

„spolkového počasia“ znamenal, že mrholivé dni mali v areáli spolku podobu lejaka so snehom.

Vlastne nech vládlo mimo spolku akékoľvek počasie, vnútri bolo vždy trochu *viac*. Ak bola v Ničneveri mierna búrka, obloha nad Spolkom výnimočných bola čierna a popretkávaná elektrickými výbojmi, blikotala ako na diskotéke, a kto kráčal po areáli, ten riskoval, že sa z neho stane bleskozvod.

Dnes im chlad prenikal až do kostí, no dal sa zniest vďaka slabému zimnému slnečnému svitu a vedomiu, že len čo sa skončí posledná vyučovacia hodina, opustia spolk a budú ich čakať dva týždne sviatkov. Morrigan sa nevedela dočkať. Nijaké miesto sa počas Vianoc nevyrovnalo jej domovu v hoteli Deucalion. Celú zimu snívala o vaječnom likéri, pečenej husacine a korenených rumových guľôčkach s čokoládou.

Na to, aby nemysleli na chlad, počas dlhej pešej trasy k Domu famózných vymýšľali čoraz bizarnejšie tipy, čo by mohlo znamenať Z & O.

„A čo zničenie a obnova?“ Hawthornovi sa pri tej predstave rozžiarila tvár. „Možno z nás urobia VŠEMOCNÝCH BOHOV.“

„Alebo zariekanie a ospevovanie,“ navrhla Lam.

„Alebo zemiačky a omáčka?“ pridala sa Francis.

Pri tomto poslednom návrhu plnom nádeje sa všetci rozrehtali ako šialení, no Morrigan aj cez výbuchy smiechu začula, ako ktosi zasyčal *čarotepka*, keď ich po lesnej ceste predbiehala skupinka starších študentov.

Už si na to zvykla, no ešte vždy sa mykla. Odkedy pred celým Spolkom výnimočných odhalila svoje tajomstvo, prešli už takmer dva mesiace. Zavše, keď si Morrigan potrebovala dodať odvalu, myslela na slová starejšej Quinnovej: *Ona je čarotepka, ale oddnes je naozaj naša čarotepka.*

Väčšina ľudí v Spolku výnimočných oplývala tolkou vlúd-
nostou a zdravým rozumom, že rešpektovali Najvyššiu radu
starejších a prijímali Morrigan ako jednu z nich, aj keď ich
ktovieako nenadchýnalo, že majú medzi sebou takúto „nebez-
pečnú entitu“. Našli sa niekoľkí, ktorí nedbali využiť príležitosť
a dali jej pocítiť, že nie je vítaná, no jej na tom už veľmi nezá-
ležalo. Morrigan čoraz lepšie ignorovala šepot a nevraživé po-
hľady a vedomie, že jej oddiel stojí za ňou, jej dodávalo odvahu.
Za posledný rok podrobili oddanosť Oddielu číslo 919 skúške
až do krajnosti. V istých chvíľach mala Morrigan pocit, že na-
vždy ostane outsiderkou, teraz však vedela, že patrí do oddielu.

Aj Cadence začula šepot. Ani okom nemihla a zvolala:
„Zahryzni si do jazyka.“ Zanedlho sa ozval bolestný výkrik
a tlmené „Au!“, keď páchatel poslúchol. Cadence sa úkosom
uškrunula na Morrigan, ktorá sa vďačne usmiala. Nevedela sa
ubrániť miernemu uspokojeniu; mať za kamarátku mesme-
ristku má svoje výhody.

„Cadence, videla som to,“ upozornila ju Anah potichu
a podišla k nim. „Vieš, že nemáme používať svoj talent na
iných študentov.“

Cadence zastenala a prevrátila oči. „A ty by si nemala byť
nudné, ufňukané dievčatko, ktoré každému neprestajne ho-
vorí, čo má robiť.“

Anah na ňu zamračene zazrela. „Ak to urobíš ešte raz,
poviem to dekanke.“

Keď od nich s dupotom odkráčala vpred po cestičke, Ca-
dence zašomrala k Morrigan: „Mala som ju radšej, keď si ne-
pamätala, kto som.“

Morrigan zišlo na um, že ak mala Anah naozaj v úmysle po-
vedať to desivej dekanke Školy tajných umení, v podstate by

Rázdnomer

jej tým ušetrila prácu. Sama sa už niekoľko týždňov pokúšala porozprávať s pani Murgatroydovou, no bolo to prakticky nemožné. Vždy keď ju zbadala na chodbe v Dome famózných, akoby sa rozplynula v dave, ba horšie, zrazu sa premenila na svoju kolegyňu zo Školy svetských umení, strašnú pani Dearbornovú. V poslednom čase sa to dialo tak často, až Morrigan napadlo, či sa jej Murgatroydová zámerne nevyhýba... alebo či sa do toho nepokúša zasiahnuť Dearbornová.

Ešte pred šiestimi týždňami patrila Morrigan medzi sivé rukávy – študentov Školy svetských umení, spolu s Hawthornom, Anah, Mahirom, Archom, Francisom a Thaddeou. Škola svetských umení, na ktorú dozerala dekanka Dulcinea Dearbornová, bola väčším z dvoch vzdelávacích prúdov Spolku výnimočných a tvorili ju tri katedry: praktické predmety na mínus tretom poschodí, humanitné predmety na mínus štvorke a takzvané hraničné predmety na mínus päťke.

Škola tajných umení mala oveľa menej študentov, napriek tomu jej patrili tri podzemné podlažia, hlboko pod päťposchodovou budovou Domu famózných z červených tehál. Mohli do nej vstúpiť iba jej študenti.

Orientovalo sa tam oveľa ťažšie než na usporiadaných svet-ských poschodiach. Škola sa nedelila na tri katedry, zato mala nespočetné spolky, dielne, kluby, laboratóriá, prísne utajované minispoločnosti a megatajné cechy venujúce sa rôznym ezoterickým činnostiam – pričom ani jeden z nich nepriznával svoju existenciu ani existenciu tých druhých. V Škole tajných umení bolo neúrekom zamknutých dverí a nezodpovedaných otázok. Za posledných šesť týždňov sa však Morrigan naučila jednoducho ísť tam, kam ju posielal rozvrh, a nikam inam – určite nie napríklad po tajuplnej chodbe zahalenej hmlou, ktorá tam v predchádzajúci deň ešte nebola. Také okľuky zaručene znamenali meškanie na hodinu.

Dearbornová *zúrila*, keď sa dozvedela, že Murgatroydová uchmatla Morrigan zo Školy svetských umení k tajným. Pravdaže, nie preto, lebo by ju zahŕňala priazňou – práve naopak. Dearbornová bola presvedčená, že Morrigan by vôbec nemala byť v Spolku výnimočných; nezniesla predstavu, že Morrigan by sa naučila viac než absolútne minimum. Sabotovanie jej vzdelávania na diaľku by sa k ľadovej, striebrovlasej dekanke veru hodilo, pomyslela si Morrigan.

„Trpíš stihomamom,“ povedala Cadence, keď sa jej s tým Morrigan popoludní zverila. Skrývali sa na chodbe na mínus sedmičke a čakali na Lam, aby šli spolu na poslednú hodinu v semestri. „A prečo sa vlastne chceš rozprávať s Murgatroydovou? Osobne sa jej čo najviac vyhýbam.“

Morrigan si všimla, že väčšina ľudí sa znepokojujúcej pani Murgatroydovej radšej vyhýbala, a to z dobrých dôvodov... napriek tomu ju mala radšej než pani Dearbornovú.

„Pozri sa.“ S povzdychom ukázala vo svojom rozvrhu zoznam hodín, ktoré mala v ten deň dopoludnia. „*Nazeranie do budúcnosti. Ako nájsť svojho duchovného dvojníka.* Včera som mala *nadväzovanie spojenia s mŕtvymi.*“

„Veď si hovorila, že sa ti tá hodina páčila! Máš rada strašidelné veci.“

„To áno,“ pripustila Morrigan. „A páčila sa mi. Len neviem, prečo ma Murgatroydová neprestajne zapisuje na všetky tie divné predmety, keď práve ona vyhlásila, že by som sa mala učiť...“ Morrigan sa odmlčala a poobzrela sa, či ju nikto nemôže počuť. Trochu stlmila hlas. „... zvrátené umenia.“

Cadence sa tvárou mihol rozpačitý výraz. O zvrátených umeniach vedela toľko čo Morrigan – teda nie veľa.

Morrigan vedela, že zvrátené umenia sú nástrojom takzvaného „dokonalého čarotepca“ a že sa ich bude musieť naučiť používať, ak bude chcieť pochopiť, čo naozaj znamená

Prázdnomor

byť čarotepcom. Zatiaľ z nich pochytila niekoľko omrvíniek a precvičovala si ich, keď bola sama. Na celom svete však bol jediný človek, ktorý vedel poriadne narábať so zvrátenými umeniami... a vyvolávalo to naozaj tiesnivý pocit mať s ním spoločné niečo také dôležité.

„Chcem len povedať... nie som jasnovidka!“ pokračovala Morrigan. „Ani veštkyňa, ani čarodejnica, ani bosorka, ani...“

„Áno, viem, si úžasná čarotepka. Utri si oči, kamoška,“ odvetila Cadence ticho. Všimla si, že z hodiny transcendentálnej meditácie vyšla Lambeth so zvyčajným zahmleným pohľadom, a zakývala jej, aby upútala jej pozornosť.

V Škole tajných umení zďaleka nebolo toľko študentov ako u svetských, boli tam však učitelia, absolventi, akademici a výskumníci aj hostujúci členovia Kráľovskej čarodejníckej rady, Paranormálneho zväzu a Aliancie ničneverských čarodejníc-kých spolkov, na chodbách tam teda zvyčajne vládol čulý ruch. Dnes sa to tam hmýrilo mladšími i staršími študentmi, sláviacimi koniec semestra, a to spôsobmi, ktorých vykonávanie mimo Školy tajných umení mala väčšina z nich prísne zakázané. Študenti ilúzií mohli praktizovať svoje umenie kdekoľvek v rámci Spolku výnimočných, pretože ilúzia - slovami Murgatroydovej - je iba „znôška neškodných suchopárnych trikov“. (Podľa Morrigan bola táto sloboda pre študentov ilúzií zbytočná, pretože ňou poväčšine mrhali na znechucovanie ľudí, vytváranie falošných psích exkrementov a potkanov cupitajúcich po chodbách. Ich úsilie neurobilo dojem dokonca ani na Hawthorna, ktorý veľmi rád znechucoval ľudí. Označil ich za „vrcholne bez predstavivosti“.)

Ak však mladšieho študenta prichytili kdekoľvek mimo podlaží Školy tajných umení, ako praktizuje napríklad mágiu alebo čarodejníctvo, bolo takmer isté, že to oľutuje. Medzi Murgatroydovej najobľúbenejšie tresty patrilo odstrihnutie

rukávov zo zimných kabátov, oholenie obočia či zavesenie študentov za členky cez lávku pre chodcov nad stanicou Dom famózných, aby sa tam hompálali.

Na chodbách Školy tajných umení však nebolo nič zakázané.

Popoludní, asi v rámci nejakej bizarnej oslavy konca semestra, ukradla skupina študentov mágie z Čarodejníckeho krídla debničku s neoznačenými flaštičkami plnými elixírov. Potriasali nimi a vyzývali sa navzájom, aby ich vypili, a potom zavýjali od smiechu alebo od bolesti nad výsledkami. Jedna študentka si popálila hrdlo, keď celú minútu chrľila horúcu paru, inému študentovi popraskali žilky v očiach a ďalší sa hlboko a verejne zaľúbil do prvého neživého predmetu, na ktorý mu padol zrak – do hasiaceho prístroja.

„Lam, no tak, ponáhľaj sa,“ súrila ju Cadence, keď videla, ako sa ich kamarátka vlečie niekoľko metrov pozadu.

„Stop!“ zvolala Lam a zdvihla ruku. Morrigan a Cadence okamžite zastali, tesne pred križovatkou dvoch dlhých chodieb.

Lam bola nadaná veštkyňa na krátke časové obdobia... to znamenalo, že videla budúcnosť, ale iba tú bezprostrednú – niekoľko nasledujúcich okamihov. Oddiel číslo 919 už zistil, že rešpektovanie Laminých výstrah im neraz pomohlo vyhnúť sa menším katastrofám, ako bol narazený palec na nohe alebo rozliaty čaj. Niekedy tým dokonca zachránila život – Morrigan to vedela podľa minuloročného večera Všetkých svätých, keď rozlúštila Lamine záhadné predpovede a prerušila nezákonný Hrôzozrašný trh práve včas, aby zachránila Cadence a Lam. Už-už ich išli v aukcii odovzdať kupcom s najvyššou ponukou.

Keby na to Morrigan nebola prišla, niekto by určite zaplatil kopu peňazí, aby ukradol Cadence jej talent... Lam by však do

Prázdnomor

padla oveľa, oveľa horšie. Ich kamarátka Lambeth Amarová bola totiž v skutočnosti princezná Lamya Bethari Amati Raová z kráľovskej rodiny Raovcov z Hodvábných krajov v štáte Ďalekovýchodný Svit. Nezákonne ju prepašovali do Slobodného štátu zo Zimnomorskej republiky na prijímacie skúšky do Spolku výnimočných rovnako ako Morrigan – na rozdiel od Morrigan však bola jej rodina zapojená do plánu, a keby ich velezrada vládnucej Zimnomorskej strany vyšla najavo, čakala by ich poprava. Nikto v republike nemal vedieť, že Slobodný štát existuje.

Oddiel číslo 919 prisahal, že uchová Lamino tajomstvo. Iste, vedeli o tom aj iní – Lamin patrón, slečna Veselá a starší. A niekoľko hriešnikov, ktorí ušli pred skazou na Hrôzstrašnom trhu a odcupotali do noci. V Oddiele číslo 919 však panoval pocit, že ak uchovávajú tajomstvo medzi sebou a nikdy ho nevyslovia nahlas, dokážu ochrániť Lam pred všetkými, ktorí by jej chceli nejako uškodiť.

Cadence netrpezlivo vzdychla a pozrela na hodinky. „Lam, naozaj musíme...“

„Počkaj.“

PLESK! Bzzzzzzzzz...

Morrigan s Cadence s hrôzou sledovali, ako kúsok od nich jeden z chlapcov z katedry mágie postriekal okoloidúcu študentku z vyššieho stupňa elixírom z fľašky. Staršie dievča pohltil príval tekutého čierneho dechtu, ktorý sa pri dotyku s jej pokožkou premenil na... včely. Zlostné bzučiacie včely sa okolo nej rojili, akoby bola natretá peľom. Dievčina sa s krikom rozbehla po chodbe a odháňala ich. Chlapci čarodejníci bežali za ňou a pokúšali sa jej pomôcť, napoly so smiechom, napoly s hrôzou.

Lam napokon spustila ruku.

„Podte,“ povedala a pomaly prešla popri Morrigan a Cadence s výrazom „hovorila som vám“ na tvári.

Morrigan ešte nikdy nemala hodinu na mínus dvojke - hoci tam chodievala takmer každý deň, pretože tam boli jedálne, kuchyne a komisariát. Keď Morrigan, Cadence a Lam prišli k určenej triede, zvyšok Oddielu číslo 919 tam už čakal.

„Zločin a omelety,“ vykrikol Hawthorne, obrátil sa k ostatným a vystrel ruku krížom cez dvere, aby zahatal vstup. „To je môj posledný tip. Skúsi ešte niekto? Posledná šanca.“

„Och, otvor už tie dvere,“ zavrčala Thaddea a pretisla sa popri ňom.

Miestnosť bola malá - možno štvrtina bežnej triedy - a prázdna.

A bolo tam tma ako v rohu. Kým ostatní vchádzali dnu, Morrigan hmatala po stene.

„Kde je vypínač?“ spýtala sa.

„Au! To bola moja noha, Francis, ty nemehlo.“

„Prepáč, nevidel som...“

BUM. Dvere sa za nimi zabuchli a skupina zmlkla.

„Kde je učiteľ?“ šepľala Anah trochu roztrasene.

„Pst,“ tíšila ju Lam. „Pozerať na stenu. O chvíľu sa to začne.“